I'll give you a stupid example.

Imagine if you were capable of an intelligent one.

EEN GILLETTE-VOORBEELD

Over afstand, vermomming en de vrouw die controleert.

BIJVOORBEELD,

Communicatie heeft altijd op een bijzondere formule gesteund.

Bijvoorbeeld.

Twee onschuldige woorden.

Twee woorden die onschuldig en hoffelijk lijken, maar één buitengewoon voordeel hebben: ze laten iemand het terrein van een ander betreden zonder toestemming te vragen.

Wanneer iemand bijvoorbeeld zegt, is het doel zelden het voorbeeld zelf.

Het doel is afstand.

Want mensen zien zichzelf niet graag blootgesteld aan een probleem. Ze horen hun eigen naam niet graag verbonden aan een zwakte, een vergissing of een tegenstrijdigheid.

Maar ze zijn volkomen bereid diezelfde dingen te bekijken wanneer ze bij iemand anders horen.

En zo heeft de communicatie een opmerkelijke kortere weg uitgevonden.

Zeg niet:

“Jij doet dit.”

Zeg:

“Stel je bijvoorbeeld een man voor die…”

En meteen vallen de verdedigingswerken.

De luisteraar volgt het verhaal.

Bekijkt het personage.

Beoordeelt de situatie.

Lacht misschien zelfs.

Pas later komt het besef.

Het personage was nooit iemand anders.

Het personage was de luisteraar.

Het voorbeeld was gewoon een vermomming die de werkelijkheid droeg.

De beste communicatoren hebben dit altijd geweten.

Ideeën komen zelden door de voordeur binnen.

Ze verkiezen de zij-ingangen.

BIJVOORBEELD,

Menselijke relaties zijn altijd van voorbeelden afhankelijk geweest. Vooral tussen mannen en vrouwen.

Mannen gebruiken ze al eeuwenlang.

Stel je bijvoorbeeld voor dat we aan zee woonden.

Stel je bijvoorbeeld voor dat we elkaar vijf jaar eerder hadden ontmoet.

Stel je bijvoorbeeld voor dat we naar New York verhuisden.

Stel je bijvoorbeeld voor dat we bij elkaar hoorden.

Geen van deze uitspraken beschrijft de werkelijkheid.

Ze beschrijven architectuur.

Tijdelijke bouwwerken van woorden.

Kamers waar de mogelijkheid binnen mag komen voordat het bewijs er is.

Mannen houden van die kamers.

Want verbeelding kost minder dan bouwen.

In de verbeelding werkt elk project.

Slaagt elke reis.

Begrijpt elke vrouw.

Is elke afloop gunstig.

Dan komt, vroeg of laat, de werkelijkheid.

En de werkelijkheid komt vaak in de gedaante van een vrouw.

Een intelligente vrouw luistert.

Een zeer intelligente vrouw beoordeelt.

Een superieure vrouw controleert.

En het verschil is aanzienlijk.

Een gewoon gesprek kan een beoordeling overleven.

Een project kan kritiek overleven.

Een illusie overleeft nooit een controle.

Dat is meestal precies het moment waarop een intelligente man ontdekt of hij een toekomst aan het bouwen was of alleen een fantasie aan het versieren.

Het antwoord komt snel.

Vrouwen rekenen bijna altijd per seconde.

Nooit per uur.

BIJVOORBEELD,

Stel je een man voor die jarenlang verklaringen heeft geconstrueerd. Strategieën.

Scenario’s.

Modellen.

Architectuur.

Hele systemen worden ontworpen om de werkelijkheid redelijk te laten lijken.

Dan ontmoet hij op een dag een vrouw wier intelligentie de afmetingen van het systeem dat hij heeft gebouwd te boven gaat.

Niet dramatisch.

Niet agressief.

Gewoon vanzelfsprekend.

Ze luistert.

Observeert.

Wacht.

Dan stelt ze één vraag.

Een eenvoudige vraag.

Het soort vraag dat tien jaar intellectueel bouwwerk in tien seconden doet instorten.

Op dat moment gebeurt er iets ongewoons.

De man houdt op met bouwen.

De plannen verliezen plotseling hun aantrekkingskracht.

De bouwtekeningen worden overbodig.

De berekeningen worden decoratie.

De architectuur verdwijnt.

Het project gaat regelrecht de prullenbak in.

Niet omdat hij verslagen was.

Niet omdat hij vernederd was.

Omdat hij eindelijk iets begreep.

Het voorbeeld was nooit hypothetisch geweest.

Het voorbeeld was hij.

De oefening was hij.

De casestudy was hij.

En de vrouw die voor hem stond, was niet zijn verbeelding binnengegaan.

Hij was de hare binnengegaan.

Ferdinando